

Per, der folte sig smigret af hans fortrolige Tone, begyndte ogsaa paa anden Maade at fængsles af hans Personlighed. Han maatte indrømme Hofjægermesterinden, at Pastor Blomberg ikke lignede de sædvanlige Skriftstedsavtomater, men var noget for sig selv.

Efter at have gaaet en halv Sneg Skridt standsede Præsten paany og gjorde en bred Haandbevægelse udover Landskabet. Aftenen var allerede vidt fremskreden. Der glimtede endog et Par matte Stjerner frem hist og her paa den grønblaa Himmel.

„Vil De sige mig en Ting ærlig og oprigtig, Hr. Ingeniør? Naar De en Aften som denne ser ud over vort dejlige, grønne Land, kan De saa virkelig for Alvor ønske det tilsmudset af Kulstøv og Sod? — Ja, De ser, jeg kender Deres Anslag mod vor nationale Idyl. Jeg vil dog tilstaa, at jeg endnu ikke selv har læst Deres Skrift; men Hofjægermesterinden har fortalt mig om Deres Ideer, som jeg finder særdeles karakteristiske for vor Tid. Jeg spørger Dem nu, . . . synes De i Grunden, at det vilde være mere tiltalende at se nogle røgspyende Dampskibsuhyrer her paa Aaen og have dens Blomsterbredder bedækkede med osende Fabrikker? Jeg tænker her ved ikke udelukkende paa Skønhedsvirkningen — naturligvis. Jeg er ingen Fantast og veed godt, at de æstetiske Hensyn skal og maa underordne sig de praktiske Krav. Men staar her ikke ogsaa andre og større Livsværdier paa Spil? . . . Se det lille Hus derovre paa Bakken med den lette Torverøg op af Skorstenen. Der bor en Familje, som jeg personlig kender; det er Smaakaarsfolk af den Slags, hvorefter vi her i Landet har med et rundt Tal en kvart Million. De tjener akkurat til Føde og Klæder; men dersom De kendte dem, vilde De maaske allige-